

Professor Pardoes en de Klapperende Klauteraar

Professor Pardoes was een beetje een vreemde man. Hij staarde en glimlachte altijd naar jonge meisjes, omdat hij ze lief vond en omdat hij altijd al een dochtertje had willen hebben. Meer dan eens echter werd dit gedrag, waaronder het knipogen naar kleine kinderen, hem niet in dank afgenomen.

Professor Pardoes was van de oude stempel. Een man met een lange, elegante witte snor, een monocle die hij af en toe ter hand nam en onder zijn oogkas klemde en een vreemd deftig petje dat hij iedere morgen stevig op zijn kruin worstelde.

Professor Pardoes vond het belangrijk dat men begreep dat hij een professor was. Hij werd dan ook het liefst als professor aangesproken, zelfs door zijn beste vrienden. Of misschien wel juist door zijn beste vrienden! "Want als vrienden er niet voor je zijn..wie is er dan wel voor je?" zei de professor altijd. Wat hij daar nou eigenlijk mee bedoelde, wist hij zelf ook niet zo goed.

Vandaag voelde de professor zich uitermate prettig. Vandaag was namelijk niet zomaar een dag. Het was de dag waarop de professor zijn wekelijkse ontmoeting had met vrouw du Fnac. Vrouw du Fnac was niet de vrouw van de professor, maar stond er op dat zij door iedereen vrouw du Fnac genoemd werd. Een merkwaardig trekje waar professor Pardoes vreselijk blij van werd. Professor Pardoes was eigenlijk verliefd op mevrouw du Fnac, maar dat durfde hij haar niet te vertellen. Sterker nog, professor Pardoes vond eigenlijk dat hij als professor niet zomaar verliefd mocht zijn. Want een professor is zeer slim en van hoge stand en iemand die zeer slim is en van hoge stand moet de wereld verbeteren en heeft geen tijd om verliefd te zijn. Een professor moet uitvindingen doen en de mensen dingen leren over het leven, over de aarde en over de dieren. En natuurlijk over machines, want professor Pardoes was dol op machines.

Maar al die gedachten vervlogen al gauw wanneer de professor vrouw du Fnac zag. Dan kreeg hij kriebelende gevoelens in zijn buikje en verschenen er op zijn geleerde wangen grote rode blosjes. Hij kon er niets aan doen.

Zoals gezegd was het vandaag een speciale dag en professor Pardoes zat op een bankje in het park. Daar wachtte hij vol verwachting op vrouw du Fnac. Hij keek een beetje om zich heen en knipoogde wat naar kinderen.

"Tsjirp piedadloe tsjirp" zei een vogel op een tak.

"Stilte alstublieft, ik denk aan mevrouw du Fnac" zei de professor, half in gedachten verzonken.

"Ja tsjirp ja! Mevrau tju Tac! Tsjirp piedeloe!" antwoordde het vogeltje opgewonden.

"Ik zie haar tsjirp daar!"

"Stil nou eens stomme koekoek, zo kan ik niet denken" mompelde de professor nors.

Hij concentreerde zich nog eens extra goed en klemde zijn monocle stevig tegen zijn oog.

"Joehoe! Professor!" klonk een hoge deftige stem vanuit de verte. De professor was zo geconcentreerd dat hij het niet hoorde. "Joehoe!" Een mollige vrouw met rode lippen, een chique mantel en een hoed met een paarse pluim er op, kwam waggelend aangelopen. Het was vrouw du Fnac. Vlakbij de bank waar professor Pardoes op zat, bleef vrouw du Fnac staan, maar de professor was zo geconcentreerd dat hij er niets van merkte. Toen ging ze ongemerkt naast hem zitten en keek hem gebiologeerd aan.

"Wat staar je intens naar de kiezelstenen!" zei vrouw du Fnac van vlakbij in het oor van de professor. "Hoaaahhh!" schreeuwde de professor geschrokken uit, want hij had totaal niet opgemerkt dat vrouw du Fnac naast hem was komen zitten. Meteen nadat hij zo vreemd geschreeuwd had begon de professor heel erg te blozen en zijn hoofd werd knalrood. Hij schaamde zich een beetje omdat hij zo raar had geroepen, maar hij bloosde vooral omdat vrouw du Fnac zo dicht bij hem zat.

"Pardon, ik had u helemaal niet aan horen zien. Eh, gekomen horen. Gezien!" stamelde de professor met een hoofd zo rood als een tomaat. "Oh dat geeft toch helemaal niets!" merkte vrouw du Fnac opgewekt op en ze gaf de professor een kusje op zijn wang om hem te kalmeren. Maar dat maakte de professor alleen nog maar zenuwachtiger en hij was zo van zijn stuk gebracht dat hij hardop begon te lachen maar er meteen weer mee ophield omdat hij niet wist of lachen gepast was. "Zullen we een wandelingetje maken?" vroeg vrouw du Fnac en ze sloeg haar arm in de arm van de professor. De professor stemde in en fleurde helemaal op.

"Dag koekoek! Het spijt me dat ik je stom noemde hoor, je bent een goed beestje!" zei hij. Zo liepen de professor en mevrouw du Fnac arm in arm over het kiezelpad door het park en de koekoek, die in het park woonde en het altijd reuze leuk vond als de professor en mevrouw du Fnac elkaar ontmoetten, vloog hoog boven hun hoofden een eindje met ze mee. De lieve vogel werd er helemaal vrolijk van en tsjirpte een prachtig lied. Toen de professor en de mevrouw bij de rand van een groot grasveld kwamen waar een speeltuin was, nam de vogel plotseling afscheid en vloog zo snel als hij kon de andere kant op.

"Tsjirp tsjirp tsjirp, nee nee, het is die tsjirp klapperaar met zijn gemene streken! Passen jullie op,

tsjirp piedadeloe!" en weg was hij.

"Wat zou er toch met die koekoek zijn?" merkte de professor bedachtzaam op. "Het leek wel of hij bang was" viel vrouw du Fnac hem bij. Arm in arm liepen ze door, allebei diep nadenkend over de angstige koekoek, maar ze werden al gauw uit hun gedachten opgeschrikt toen de professor een grote eikelnoot hard tegen zijn hoofd kreeg. "Au! Potjandorie! Wat is dit nu voor oplawaai, paardenvlaai" bromde de professor geïrriteerd en hij keek misprijzend om zich heen. Vrouw du Fnac stond er verschrikt bij want ze vond de professor heel aardig, aardiger dan alle andere mensen die ze kende, en het minst wat ze in de hele wereld wilde was dat de professor pijn had. Wakker geschud door die onverwachte eikelnoot stonden professor Pardoes en mevrouw du Fnac als aan de grond genageld aan de voet van een oude eikenboom. Ze tuurden ingespannen naar de bladeren om te zien waar die noot nou toch zo hard vandaan was komen vliegen, toen er plotseling nog veel meer noten naar beneden suisden. Vliegensvlug en snoeihard daalde de één na de andere noot neer op de hoofden van de professor en de mevrouw. Het leek wel of het plotseling noten was beginnen te regenen en niet alleen noten, want ook takjes, stukken hout en kleine steentjes vlogen in het rond. Gelukkig was professor Pardoes een professor en een professor houdt altijd het hoofd koel. En een professor weet altijd raad. Uit zijn linker binnenzak haalde de professor snel een klein gereedschap tevoorschijn dat leek op een brillenkoker, maar toen hij op een knopje drukte schoof de brillenkoker zich in een floep uit en hield de professor binnen mum van tijd de meest indrukwekkende paraplu boven het hoofd van vrouw du Fnac. En ook een beetje boven zijn eigen hoofd, want het regende nog steeds projectielen. "Dit is mijn nieuwste uitvinding: een opklapbare paraplu gemaakt van perziken. Je kan er de tijd op lezen, er een eitje in bakken als je honger hebt en bovendien is het ook nog eens uiterst geschikt om een vijand mee te bevechten. Kijk maar, als ik het opklap wordt het een zwaard met ingebouwde kussentjes zodat je de vijand niet teveel pijn kan doen" vertelde professor Pardoes trots aan vrouw du Fnac. En hij voegde er nog aan toe: "en je kan er natuurlijk je bril in opbergen!" "Ja professor, dat is waarlijk prachtig, maar kunt u nu alstublieft de paraplu weer openklappen, want ik krijg allemaal noten op mijn hoofd!" zei vrouw du Fnac genegen maar ook een beetje ongeduldig. "O jeetje, dat was ik straal vergeten" mompelde de professor verlegen en hij klapte de paraplu weer uit. "Waar komen toch al die vervelende noten vandaan?" zei vrouw du Fnac nu ook duidelijk geërgerd en ze tuurde de boom in. Opeens gaf ze een hoog gillette. "Professor, kijk daar!" Hoog in de boom bewoog een gedaante wild in de takken en brak stukken hout en noten af die hij naar beneden gooide. "Ho eens daar! Wat een commotie, wat is hier aan de hand?" schreeuwde de professor gebiedend naar de figuur. Toen de mysterieuze

werper in de gaten kreeg dat hij ontdekt was, begonnen de takken nog wilder heen en weer te zwiepen en klauterde hij razendsnel uit het zicht. Een doffe plof aan de andere kant van de boom was duidelijk hoorbaar en professor Pardoes en vrouw du Fnac liepen er onmiddellijk op af. Aan de andere kant van de boom liep de speeltuin verder waar de professor en de mevrouw langs waren gekomen. In een klimrek, hoog boven in de top, zat een wezen boos naar beneden te staren. Het beest was lang, erg dun en helemaal van hout. Toen de professor de kwade Klauteraar zag zitten, kreeg hij gelijk een scheldtirade over zich heen. "Wat valt er te zien, professortje? Maak dat je weg komt met je lelijke hoed en je stomme snor!" schreeuwde de Klauteraar woest en hij begon fel met twee platte houten planken tegen elkaar te slaan waardoor een ongelofelijk kabaal het hele park overspoelde. En toen hij even pauzeerde met klapperen, schreeuwde de Klauteraar nog na "en die vrouw van je is hartstikke lelijk en dom!" en vervolgde zijn oorverdovend geklepper. Maar nu was dat beest toch echt te ver gegaan, want niemand, nee ook echt niemand zou een slecht woord over vrouw du Fnac spreken! "En nou is het potjanDIKKEME GENOEG!" bulderde de professor en zelfs vrouw du Fnac die de professor heel goed kende, schrok er van. "Kom jij eens ogenblikkelijk naar beneden van dat klimrek af, vervelende Klapperaar! Onverlaar! Eh, verlaat!" De klapperende Klauteraar was zo ondersteboven van de vaderlijke stem van de professor, dat hij onmiddellijk het klapperen staakte en beduusd het klimrek af klom. Onthutst en beteuterd stond de Klauteraar op vier poten op de grond en hij leek te wachten op een donderpreek van de professor. Maar die kwam niet. Boos maar ook genadig liep de professor naar de Klauteraar toe en vroeg "waarom doe je allemaal van die nare dingen, Klauteraar? Je maakt iedereen bang, je gooit er op los en je zegt hele onaardige dingen. Verklaar je nader!" "Ja, want je moet wel weten dat dit absoluut niet aardig is, Klauteraar" zei vrouw du Fnac er nog achteraan. En toen stak de klapperende Klauteraar van wal: "Niemand is aardig! En ik al helemaal niet! Iedereen doet stom en ze verdienen het om een pak voor hun broek te krijgen. En daar zal ik dan wel eens goed voor zorgen! En daarmee uit." Terwijl de Klauteraar opgewonden sprak, bewoog hij onrustig heen en weer en sloeg hij om zijn woorden kracht bij te zetten met zijn houten planken op de grond. Hij had een boze en verongelijkte twinkeling in zijn ogen waar de meeste mensen zo bang van zouden worden dat ze zich als de wiedeweerga uit de voeten zouden maken, en de Klauteraar had ook vrouw du Fnac de stuipen op het lijf gejaagd want ze was ineengedoken achter de professor gaan staan. Maar professor Pardoes was voor niemand bang, misschien ook wel omdat hij zijn nieuwste uitvinding bij zich had en hij altijd nog de paraplu in een zwaard kon veranderen, en hij vroeg geduldig door: "Hoe kom je daar toch bij gekke Klauteraar? Er zijn heus wel lieve mensen hoor. En die verdienen het

helemaal niet om op hun donder te krijgen met jouw geklapper en geklepper. En wij hebben jou toch ook helemaal niks kwaad gedaan? Wij vinden jou best een aardig beestje hoor, als je maar niet met noten naar ons gooit!"

En toen de professor dat gezegd had, moest de klapperende Klauteraar opeens huilen. Tranen met tuiten hilde de Klauteraar en de dikke tranen rolden over zijn wangen. "De vogels hier in het park pesten me altijd" kon hij nog net verstaanbaar maken tussen het snotten door. "Ze tsjirpen altijd dat ik het steltenmonster ben en pikken met hun snavels tegen mijn houten armen..snik..snik..en toen ik een keer boos werd probeerde ik een vogel uit de lucht te pakken en toen viel ik van het klimrek en nu is mijn been gebroken, kijk maar!" De klapperende Klauteraar wees naar beneden op zijn lange houten benen maar de professor zag niks.

"Beweeg je bonenstaak, ehm nee pardon, je been bedoel ik. Beweeg je been eens van voren naar achter, dan kan ik eens goed kijken waar je je zeer gedaan hebt" zei de professor begripvol. De klauteraar deed wat de professor vroeg en strekte zijn been een beetje uit maar begon meteen als een stervende zwaan te jammeren. "Auw! Auww! Het doet zo'n pijn professor!"

Vrouw du Fnac, die ongerust achter de professor was blijven staan en gespannen zijn hand had vastgehouden, zag plotseling iets op het been van de Klauteraar en wees er op. "Oh professor, kijk daar, splinters!"

"Waarempel, u heeft gelijk vrouw du Fnac! Wat een bijzonder scherpe ogen heeft u. En die splinters zien er trouwens ook scherp uit. Ik zie een kleine snee in het hout" Het klonk allemaal zo eng dat de klauteraar nog banger werd en nog harder begon te huilen. Hij begon nu zelfs ook weer wild te klapperen en maakte een vreselijk lawaai. Maar vrouw du Fnac, die door had gekregen dat die enge Klapperaar de kwaadste niet was, was van achter de professor tevoorschijn gekomen en fluisterde sussende woorden tegen de Klapperaar om hem gerust te stellen. En ze aaide hem liefkozend over zijn knokige bolletje, terwijl de professor de snee eens goed inspecteerde: "rustig maar hoor lieve Klauteraar, het valt reuze mee! Het is dat ik zulke goede ogen heb, anders had ik die splinters niet eens gezien. Eerlijk waar. Zelfs professor Pardoes, die toch zeker een professor is en dat is niet niks, had het niet gezien!" De professor zat van dichtbij met zijn monocle onderzoekend tegen zijn oog gedrukt de splinters te bekijken. En terwijl vrouw du Fnac de Klauteraar afleidde en hem lieve dingen vertelde over dichtbegroeide bossen en boomhutten hoog in de takken, zag professor Pardoes zijn kans schoon en druppelde wat van zijn zelf uitgevonden nul-seconde-lijm in het kleine kiertje. En toen hij goedlachs uitriep "zo, ik zie het al! Het is een ernstig geval van splinterofluvia!" en de Klauteraar weer een beetje begon te huilen, moest de professor sinds lange tijd weer eens hard

lachen. Want hij had het klusje al geklaard en het been van de Klauteraar was reeds genezen. Toen de Klauteraar doorkreeg dat zijn sneetje weg was en dat ook de pijn helemaal was verdwenen, was hij zo blij dat hij enthousiast een vreugde geklapper inzette en vrouw du Fnac een dikke houterige kus op haar wang gaf. Dat was erg lief bedoeld, maar omdat de Klauteraar nu eenmaal van hout was, voelde de kus nogal hard aan en prikte die bovendien nogal. "Auw!" zei mevrouw du Fnac. "Pas op gekke Klauteraar, want je bedoelt het goed maar nu ben ik degene die een splinter heeft!" De Klauteraar schrok van wat hij had gedaan en zei dat het hem heel erg speet van de splinter en dat hij alles zou doen wat vrouw du Fnac zou willen om het goed te maken. Nadat professor Pardoes de splinter vakkundig met een speciale pincet (waarmee je ook wormen uit de aarde kon trekken en waar je tevens een pijp mee aan kon steken) uit de wang van de mevrouw had gehaald, hield vrouw du Fnac de Klauteraar aan zijn belofte en zei: "je hebt me beloofd dat je alles zal doen wat ik wil. En nu weet ik wat ik het meeste wil. Ik wil zo graag dat jij weer vriendjes wordt met de vogels van het park! Laten we samen naar de vogels gaan en het uitpraten." De Klauteraar gromde en sloeg sukkelig met zijn planken op de grond, want praten met die vervelende vogels daar had hij eigenlijk het minst zin in van al, maar hij had het vrouw du Fnac beloofd. Gedwee liep hij achter de professor en mevrouw du Fnac aan, die gelukkig de armen weer ineen geslagen hadden. Bij een open plek tussen de bomen haalde professor Pardoes een snavelvormig fluitje uit zijn broekzak, een fluitje dat hij jaren geleden had uitgevonden om met alle vogelsoorten te kunnen praten en hij blies er hard op. Mevrouw du Fnac en de Klapperaar hoorden slechts een luid snerpend geluid en stopten hun vingers in hun oren, maar voor de vogels in het park klonk het volgende: "Goedendag goede vogels van het park. Hier spreekt Pardoes! Professor Pardoes welteverstaan. Ik heb een belangrijke mededeling voor jullie allemaal, dus letten jullie alstublieft goed op. Op de open plek tussen de bomen sta ik op jullie te wachten. Komen jullie zo snel mogelijk want het is zeer belangrijk! Gegroet en vlieg heen!"

Al snel kwamen er allerlei vogels aan vliegen vanuit alle hoeken van het park en mevrouw du Fnac en de klapperende Klauteraar keken hun ogen uit. De Klauteraar was alleen nog niet vergeten hoe de vogels hem zo gepest hadden en hem het steltenmonster hadden genoemd en hij begon wild met zijn planken tegen elkaar te slaan. Veel van de vogels schrokken zich een hoedje door al die herrie en nog wel het meest omdat de Klauteraar daar op ze stond te wachten. Ze waren in de val gelokt! Maar de professor pakte vlug zijn fluitje om orde op zaken te stellen en beval de vogels om rustig te blijven en vooral te blijven waar ze waren. En dat er geen reden was tot paniek. Al gauw zat het hele vogelrijk uit het park in de boomkruinen rond de open plek verschanst.

De Klauteraar stond nog wild te gebaren en woest om zich heen te slaan met zijn planken, maar vrouw du Fnac aaide hem over zijn bolletje, herinnerde de Klauteraar aan zijn belofte en maande hem tot rust.

En toen de laatste vogel van het park, de sullige parkiet Fred die altijd te laat kwam, aan was komen vliegen en zich op een doorbuigend takje had genesteld, kon de belangrijke vergadering beginnen.

En de professor haalde diep adem en blies vol overtuiging hard op het fluitje:

"Goede vogels van het park, dank dat jullie allemaal binnen een zo korte tijd aan konden komen vliegen. Aangezien jullie vogels zijn en vogels veel aan hun hoofd hebben, zal ik maar meteen ter zake komen.

Jullie hebben allen kunnen zien dat zich hier naast mij en mevrouw du Fnac de klapperende Klauteraar bevindt."

Alle vogels waren zenuwachtig door de aanwezigheid van de Klauteraar en ze bevestigden de woorden van de professor door luid en ongecontroleerd door elkaar heen te kraaien, te tsjirpen en te zingen. Door alle oproer raakte ook de Klauteraar zelf weer opgewonden, ook omdat hij uit al dat gekraai wel kon opmaken dat het over hem ging, en begon harder met zijn planken te klapperen dan ooit.

"Ho ho ho! Rust in de zaal! Eh, in de praal! Nee, rust anders geen BOKAAL

ALSTUBLIEFT!" schreeuwde de professor en alle vogels hielden zich onmiddellijk stil zodat alleen nog even het geklapper van de Klauteraar na klonk.

"Wij zijn hier allen niet bijeengekomen om onrust te zaaien of paniek te laten laaien! Nee, vandaag is de dag waarop er vrede gesloten zal worden tussen de vogels van het park en de klapperende Klauteraar"

Een geroezemoes van getsjirp zette aan maar werd door de professor tijdig weer in de kiem gesmoord.

"Ik heb gehoord dat er de laatste tijd flink gepest is in het park! En dat er zelfs door dat pesten gewonden zijn gevallen. Dat is natuurlijk ongehoord!"

Een grote dikke uil genaamd Quirijn, die parkoudste was en de leiding nam, antwoordde:

"professor Pardoes, sta mij toe u in de rede te vallen. Want u moet wel duidelijk begrijpen dat het die Klauteraar was die zelf is begonnen! Met zijn lompe poten en zijn splinterige lichaam klimt hij alsmaar door de takken van onze bomen en hij past helemaal niet op onze huizen en nesten! Hij trapt er op en stoot ze naar beneden met zijn geklauter, zonder zich ook maar ergens iets van aan te trekken. En wij hebben hem nog zo gevraagd of hij op zou willen passen! En toen hij niet naar ons luisterde hebben we hem gewaarschuwd dat hij niet verder

moest gaan, want anders zou er wat zwaaien! Nou en toen heeft hij nog niet geluisterd, goede professor Pardoes. En drie maal is scheepsrecht. En zo geschiedde alles."

Nadat de slimme uil was uitgesproken, braakte hij van de spanning een uilenbal en keek professor Pardoes indringend aan terwijl hij verder zweeg. De professor maakte met een handgebaar naar de vogels duidelijk dat hij nu even met de Klauteraar zou spreken en richtte zich tot hem: "Klauteraar, je bent niet helemaal eerlijk tegen mij en mevrouw du Fnac geweest." Terwijl de professor het zei, sloeg vrouw du Fnac een hand voor haar mond, want ze vond niets zo erg als leugens en schandaal. "De vogels hebben mij verteld dat jij hun nesten en woningen vernield hebt. Is dat waar? Eerlijk antwoorden hoor!" en de professor keek de Klauteraar recht in zijn zaagselige ogen. De Klauteraar klapperde bedremmeld wat en haalde zijn schouders op maar zei toen dat het waar was, maar dat hij het niet expres gedaan had, dat hij nu eenmaal niet zo'n fijne motoriek had en dat hij het zo fijn vond om door de bomen te klauteren. De professor wist dat de Klauteraar de waarheid sprak en vertaalde het geheel voor de vogels door flink op zijn fluitje te blazen. De vogels begonnen onderling weer guitig te smiespelen en uiteindelijk nam Quirijn de uil het voortouw en sprak: "Dat is allemaal goed en wel, maar dan moet die Klauteraar maar in zijn eigen boom gaan klauteren! Want zo vernielt hij al onze nesten. En onze jongeren moeten ook veilig kunnen leven en niet voor die wilde Klauteraar op de uitkijk hoeven zijn. Wij, de vogels van het park, zijn voor veiligheid en rechtvaardigheid!" En zo eindigde de oude uil zijn betoog stellig en volgde de gevallen stilte op door met zijn snavel weer een aantal kokhalzende bewegingen te maken, maar gelukkig kon hij een volgende braakbal dit keer nog net binnenhouden. Professor Pardoes was zeer onder de indruk van de daadkrachtige woorden van de gevleugelde wijze en vond dat Quirijn de uil een zeer redelijk voorstel had gedaan. De klapperende Klauteraar moest zich maar in zijn eigen boom heen en weer slingeren en mocht zeker niet de levens van de jonge vogeltjes in gevaar brengen. Toen de professor dit aan de Klauteraar duidelijk had gemaakt, was de Klauteraar het met hem eens, maar wel onder één voorwaarde. Dat hij, de Klauteraar, want zijn naam zei het immers al!, genoeg bomen zou hebben om achtereenvolgens door heen te klauteren. En dat moesten er toch zeker tien zijn, want aan een paar bomen had een verwoede klauteraar als hij bij lange na niet genoeg.

Ook dit legde de professor weer aan de vogels voor, die verrast waren door de redelijkheid van de Klauteraar en die opgetogen aanraadden om de bomen bij de speeltuin voor de Klauteraar te reserveren, omdat daar de meeste klautergelegenheid was. En Quirijn de uil bestempelde de grensverdeling met een zeer lieflijk: "Wij, de vogels van het park, willen bij deze onze excuses aanbieden aan de Klauteraar. Wij zijn allen vrienden!"

Nadat professor Pardoes het vertaald had voor de Klauteraar, begon die door het dolle heen, zo blij was hij, te springen en te klapperen. De klapperende Klauteraar deed zowaar een vriendendans voor de vogels die hem vergezelden en broederlijk om hem heen begonnen te cirkelen in de lucht.

Onderhand was de professor flink moe geworden van al dat onderhandelen en was hij toe aan een lekker middagdutje in de zon. Vrouw du Fnac stond naast de professor hem vol bewondering en hartstocht aan te kijken. En de professor wist niet half hoe aardig vrouw du Fnac hem vond. Zo aardig dat ze het liefst een grote taart van chocola voor de professor zou willen bakken, want ze wist dat de professor erg van chocolade hield. Ze gaf de klapperende Klauteraar nog snel een fikse aai over de bol, floot opgewekt naar de vogels en sloeg haar arm in de arm van de professor.

De professor nam ook afscheid van de vogels en blies voor het laatst op zijn speciale fluitje. Toen liep hij met vrouw du Fnac aan zijn arm naar de klapperende Klauteraar en gaf hem de nul-seconde-lijm als cadeau. Voor als de Klauteraar zich ooit nog pijn zou doen. De Klauteraar en de vogels zongen professor Pardoes en vrouw du Fnac dankbaar na met de mooiste en meest zeldzame parkliederen.

En zo wandelden professor Pardoes en vrouw du Fnac gelukkig het park uit, richting de woning van de professor, waar ze samen nog een lekker kopje koffie zouden drinken.